

Obsah

Předmluva	7
Mapa Jeruzaléma	11
Poznámka autora	13
Tikva	15
Soren	21
Setkání	37
Pohřeb	55
Poselství doktora Karlssona	77
Cesta	109
Jeruzalém	131
Moje místo	151
První úkol	165
Machane Jehuda	183
Kapitulace	209
Obležení	227
Strážce na hradbách	243
Doslov: Drama o třech dějstvích	251
Doslov u příležitosti 30. výročí vydání knihy v roce 2005	274

3.

Setkání

Do Korsoru jsem se vrátila v pondělí 3. ledna 1927. Škola začínala až za týden. Řekla jsem Valborg, že stačí, když přijde do práce až v sobotu. Chtěla jsem těch pár dní být úplně sama.

Druhý den ráno jsem si vyšla na dlouhou procházku po pobřeží Store Baeltu. Studený bouřlivý vítr mi hnal vodní tříšť zprudka do obličeje, ale zachumlala jsem se důkladně do šály, sklonila hlavu a razila si cestu proti větru. Jak jsem tak šla živlům navzdory, narůstala ve mně rozhodnost. Ať se stane cokoli, teď už neustoupím, dokud nenajdu, co hledám.

V poledne jsem se vrátila domů, ale neměla jsem chuť něco jíst. Uvařila jsem si silnou kávu a zapálila si. Pak jsem šla do obývacího pokoje a začala přehlížet jména autorů v knihovně: Kirkegaard, Oenslaeger, Ibsen, Shakespeare, Dickens, Tolstoj, Platón. Měla jsem je všechny přečtené, citovala jsem je, přednášela o nich – ale teď mi žádný z nich nenabízel odpověď. Až v nejvyšší řadě úplně napravo mi padl zrak na prostou, černě vázanou knihu.

Bible byla na učitelské fakultě součástí povinných přednášek z náboženství a církevních dějin. Přečetla jsem z ní tolik, abych udělala zkoušky, ale víc jsem se jí nezabývala. Mohlo by být v Bibli něco, co jsem nenalezla v těch ostatních knihách, v těch, které jsem četla s takovým zájmem? Chvilku jsem váhala, pak jsem se pro ni natáhla a vzala si ji.

Usadila jsem se do svého oblíbeného křesla a chvíli váhala, kde začít číst. Připadalo mi rozumné začít Novým zákonem. Vyhledala jsem první kapitulu Matouše, zběžně prolétla Kristův rodokmen a přečetla si příběh o jeho narození a dětství. Prosté Matoušovo vyprávění ostře kontrastovalo s okázalou vánoční slavností, které jsem se právě zúčastnila.

Četla jsem dál o Kristově křtu, pokušeních a počátcích jeho veřejné služby. Pravda, byla tu morální krása, s níž se nemohla rovnat žádná kniha, kterou jsem kdy četla, ale nenacházela jsem žádnou souvislost se svou nynější situací. Když jsem se dostala ke Kázání na hoře a k blahoslavenstvím na jeho počátku, začala jsem číst pomaleji a nad každým blahoslavenstvím jsem si kladla otázku, jestli by se mě to nemohlo týkat.

U čtvrtého blahoslavenství se mi náhle zatajil dech: „Blaze těm, kdo *hladovějí a žízní* po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“ (Matouš 5:6) Hladovějí a žízní... Nemohlo by tohle být ono – ta touha, kterou cítím, i když nedokážu říct po čem? Smím ta slova vztáhnout na sebe?

U desátého verše jsem se znovu zastavila: „Blaze těm,

kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost...“ To nedávalo smysl. Proč by měl být někdo pronásledován za to, že usiluje o spravedlnost?

A tak jsem pomalu postupovala pátou a šestou kapitolou a připadala jsem si přitom jako člověk, který se prodírá hustým lesem. Ve stínu propletených větví byla cesta jen stěží patrná, ale tu a tam shora pronikl sluneční paprsek, který mi dodal novou odvahu. Pak jsem se dostala do sedmé kapitoly a naráz jako bych vkročila na mýtinu do plného světla:

Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává...

Matouš 7:7–8

Proste... hledejte... tlučte... To bych přece mohla!
Četla jsem dál a po chvíli jsem se znovu octla v plném světle:

Vejděte těsnou branou... Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.

Matouš 7:13–14

Někde přede mnou je *brána*. Za ní je cesta, jež vede k pokoji a naplnění života. Abych mohla po té cestě jít, musím nejdřív najít tuto bránu a vstoupit do ní.

Pohlédla jsem na hodiny, které visely nad klavírem. Skoro čtyři odpoledne! Už tu čtu přes tři hodiny! Venku se už stmívalo. Rozsvítila jsem a zatáhla těžké brokátové závěsy. Chtěla jsem být sama se svými myšlenkami. Začala jsem přecházet po pokoji a uvažovala přitom o slovech, která jsem četla. *Proste . . . hledejte . . . tlučte . . .* Hledám, to ano. Už mnoho měsíců. Ale už jsem taky někdy prosila? Koho bych měla prosit? Mluví tu Kristus o modlitbě?

V dětství mě učili modlit se každý večer před spaním Modlitbu Páně. Než mi bylo dvanáct, stalo se to rutinní záležitostí. Vybavil se mi jeden večer, kdy jsem se pomodlila Modlitbu Páně desetkrát za sebou, abych měla následujících devět večerů volno. Kromě toho jsem se účastnila běžných sborových modliteb a liturgie, když jsem ještě chodila do kostela. Ale modlit se k Bohu osobně a přímo – říkat věci, které nejsou v modlitební knížce – to bylo pro mě nezvyklé a trochu děsivé. Nemohla jsem ale jen tak přejít Kristova slova: „Proste, a bude vám dáno...“ Jestliže ode mě Kristus žádá, abych prosila, nemohu čekat, že mi něco bude *dáno* bez prošení.

Zastavila jsem se před křeslem, v němž jsem předtím seděla. Mám si kleknout? Chvilíčku se mi nechtělo. Pak jsem poklekla na podlahu a lokty se opřela o měkké sameťové čalounění křesla. „Bože...“, řekla jsem nahlas. V tom prázdném pokoji to znělo přesně tak nepříjemně, jak jsem se obávala. Řekla jsem to znovu: „Bože...“ a pak potřetí: „Bože – já vůbec nevím – nechápu, kdo je to Bůh, kdo je

to Ježíš, kdo je to Duch svatý... ale jestli mi ukážeš, že je Ježíš živý a opravdový, budu ho následovat!“

A pak se tam, v tom tolik známém pokoji, kde docela obyčejně tikaly hodiny, stalo něco, na co mě má minulost, výchova a vzdělání nepřípravily ani v nejmenším. Má mysl vyloženě odmítala přijmout, co viděly mé oči. Už jsem se nedívala na opěradlo křesla. Místo toho jsem nad sebou spatřila Někoho stát. Měl na sobě dlouhé bílé roucho až na zem. Pomaličku jsem zvedla oči. Nad svou hlavou jsem uviděla dvě ruce, vztažené jako k požehnání. Zvedla jsem oči ještě kousek a vtom jsem mu pohlédla do tváře. Začala jsem se celá třást. „Ježíši!“ vyslovila jsem bezděky. Ale ještě jsem ani nedopověděla, a byl pryč.

Znovu jsem měla před sebou křeslo. Na zeleném sametu byly vidět dva dolíčky po mých loktech. Opravdu tu ještě před chvílíčkou někdo stál? Anebo jsem podlehla jakési krátké neuvěřitelné halucinaci?

Zvedla jsem hlavu a zvolna se rozhlédla. Navenek se nic nezměnilo. A přece tu bylo něco nového. Znovu jsem si vzpomněla, jak jsem vstoupila do místnosti, kde leželo tatínkovo tělo. Teď jsem se cítila zrovna tak – jako by tu se mnou někdo byl. Bylo ho tu vyloženě plno. A nebyl jenom kolem mě, byl i uvnitř ve mně – prožívala jsem to jako takový hluboký, nerušený, hojný pokoj.

A v tu chvíli jsem si to uvědomila – tu fantastickou skutečnost, že Bůh doopravdy odpověděl na mou modlitbu! Udělal přesně to, o co jsem prosila. Ukázal mi Ježí-

še. Viděla jsem jeho roucho a vztažené ruce. Na kratičký nepopsatelný okamžik jsem mu hleděla do tváře. Věděla jsem v tu chvíli jediné: Kristus je živý – věčně, slavně, nádherně živý! Jak bezvýznamné ve srovnání s tím náhle bylo všechno lidské poznání!

A najednou už mi modlitba nedělala potíže. Cítila jsem takovou vděčnost, že se mi slova sama drala z úst. „Děkuji ti,“ volala jsem, „děkuji ti!“

Ten nádherný pokoj mě zaléval novými a novými vlnami. Zdálo se mi, že to nelze nijak vyjádřit, a přece se to prostě nedalo jen tak držet v sobě. Vstala jsem a začala chodit sem a tam. Každých pár minut mě vždycky nově přemohlo vědomí toho, co jsem vlastně prožila. „Děkuji ti!“ volala jsem znovu a znovu.

Pak jsem se zkusila posadit ke klavíru. Vzpomněla jsem si na píseň, která mi na Štědrý den vehnala slzy do očí. Vyťukala jsem si melodii a pak jsem začala zpívat a hrát:

Můj Spasiteli, tobě budiž čest!
Korunu z trní svět ti přisoudil;
ale ty vidíš, co mou touhou jest:
korunu z růží kolem kříže splést
– pomoz mi nalézt k tomu dosti sil!

Zpívala jsem to znovu a znovu a pokaždé byl můj hlas zvučnější a jasnější. V těch slovech proudila skrze moje ústa úplná řeka pokoje.